

Gert Petersen (SF):

Fordi et svar er klart, behøver det jo ikke at være rigtigt, og jeg synes aldeles ikke, udenrigsministerens svar var spor rigtigt.

Hvad angår genforhandling, var det jo meget nærliggende, da oppositionen i høj grad drejer sig om ØMU – Den Økonomiske og Monetære Union – så at sige: Vi stryger den! Og så kunne man for min skyld stort set holde sig til det danske memorandum, som det er, for sagen er jo nemlig den, at det har man ikke fået opfyldt.

Jeg synes, det er ganske interessant, når nu vi har denne diskussion om det engelske særstandpunkt, der er ført til protokols, at man kun et eneste sted i det danske memorandum bruger et stærkt ord, idet man nemlig siger: »Danmark afviser . . .« Det, vi afviser, er et militærpolitisk samarbejde i EF. Det har regeringen sagt ja til under forhandlingerne; det står i Maastrichttraktaten. Man er altså gået stik imod sit eget memorandum.

Jeg kan kritisere premierminister Major for hans politiske synspunkter, men jeg vil ikke frakende ham, at han har mod til at slås for sine principper. Hvis man fra dansk side havde haft mod til at slås for sine principper, havde det militære samarbejde stået i en protokol for sig selv – og Danmark udenfor. Det havde været det konsekvente. Det gjorde man ikke, man kapitulerede.

Det næste, jeg vil sige, er, at jeg synes, udenrigsministeren og andre skal holde op med at antyde, at vore EF-partnere er sindet at begå traktatbrud. Jeg kan sige meget kritisk om dem, men det tror jeg ikke om dem. Og det fremgår højt og tydeligt af traktaten, at ændringer i den forudsætter, at alle er enige. Det vil sige, at er der én eller to, der ikke er enige, kan der ikke foretages ændringer i den. Det vil sige, at et dansk nej vil betyde, at Maastrichttraktaten falder væk, den er forsvundet, der skal forhandles forfra både i EF-kredsen og givetvis også i særforhandlinger mellem nogle inden for EF-kredsen, det skal jeg slet ikke udelukke. Men den traktatmæssige konsekvens er altså, at der skal forhandles forfra, og jeg synes, man skulle holde op med at antyde, at Tyskland, Frankrig, England osv. vil begå åbenlyst traktatbrud. Det tror jeg ikke om dem.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Ja, broen gungrer endnu, efter at hr. Gert Petersen har trampet hen over den. Det er et vidunderligt billede, at Danmark skal dirigere de elleve andre. Hør, hvor vi gungrer, ikke sandt?

Jeg vil gerne gøre hr. Gert Petersen opmærksom på, at jeg ikke har beskyldt de elleve andre for at ville begå traktatbrud. For hr. Gert Petersen og hr. Holger K. Nielsen og hr. Gade har jo ganske ret i, at der skal enstemmighed til at ændre den Romtraktat, som de herrer tidligere har bekæmpet så kraftigt, men som de jo nu nærmest besværgende klamrer sig til – interessant nyorientering for øvrigt.

Nej, det, der vil ske, er følgende: Hvis et land siger: »Nej, vi vil ikke være med til Maastrichttraktaten«, vil Maastrichttraktaten selvfølgelig ikke komme til at erstatte det nuværende traktatgrundlag for EF-samarbejdet – det kan jo ikke ske – men de elleve andre vil sige præcis på samme måde, som man sagde i det med den sociale dimension: Så laver vi 11 en aftale, som vi kan kalde noget andet. Man kan kalde det lige, hvad man vil. Og så kan det ene land, der stadig bliver siddende tilbage i Romtraktaten, blive siddende helt alene tilbage. De andre vil ikke komme til møderne, man kan sidde og sige: Jamen vi er jo ikke smidt ud, og Romtraktaten er ikke ændret, den er ikke ophævet. Vi sidder bare alene tilbage, mens de elleve andre har lavet noget nyt.

Det var præcis det, der skete, da England ikke ville være med til den sociale dimension. Man lavede en anden aftale, der – uordentligt, bevares – blev knyttet til aftalekomplekset. Sådan vil det også ske, hvis et land siger, det ikke vil være med. For som jeg sagde før: et enkelt land kan ikke få lov til at standse fremskridtet frem imod et stærkere europæisk samarbejde for at løse de store problemer, vi står over for – og heldigvis for det!

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Der har efterhånden været en temmelig lang debat om, hvad der vil ske, hvis og når det bliver et nej den 2. juni. Man vil bemærke efter denne debat, at det faktisk ikke er modstandspartierne mod EF-unionen, der sætter Danmark uden for indflydelse, som gør Danmark til et lille land, der ikke har spor at skulle have